

Їхні подвиги відзначено орденами. Посмертно...

Указом Президента України від 14 серпня 2014 р. міліціонер БПСМОП «Азов» ГУМВС України в Київській області рядовий міліції Андрій Дрьомін нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

...Його називали Світляком у рідному селі Великий Глибочок, що на Тернопільщині, і він справді був надзвичайно світлою, доброю людиною. Працював ковалем, створюючи чудові художні вироби. Одна з його сусідок написала про нього такі щирі рядки:

«Коли ми дорослішаєм, аж до появи власних дітей, наші друзі автоматично отримують статуси „дядя” й „тьотя”. І всі ми тоді набуваємо вигляду поважного й серйозного, одягаємо шати статечні та пильнуємо кожне слово, бо воно, як відомо – не горобець, залетить у дитячі вуха – і ти вже шукаєш пояснень чи виправдань. Але то все для користі, бо ж виховний процес. Бо ми тепер – дяді й тьоті. І наш особистий приклад...»

«Коли ми дорослішаєм, аж до появи власних дітей, наші друзі автоматично отримують статуси „дядя” й „тьотя”. І всі ми тоді набуваємо вигляду поважного й серйозного, одягаємо шати статечні та пильнуємо кожне слово, бо воно, як відомо – не горобець, залетить у дитячі вуха – і ти вже шукаєш пояснень чи виправдань. Але то все для користі, бо ж виховний процес. Бо ми тепер – дяді й тьоті. І наш особистий приклад...»

Указом Президента України від 21 серпня 2014 р. міліціонер БПСМОП «Київ-2» ГУМВС України в місті Києві рядовий міліції Сергій Подгорний нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).

Сергій Анатолійович Подгорний народився в Кривому Розі на Дніпропетровщині, згодом його родина переїхала на Херсонщину, до Нової Каховки. «Зразковий сім'янин, люблячий батько, відданий друг, шанований колега, глибоко віруюча й високоморальна людина. Він поспішав жити, завжди збирав навколо себе багато друзів, цікавився східною філософією та літературою, обожнював зелений чай із медом і бринзу, був палким футболістом уболівальником і зятем рибалкою...» – так згадують про нього близькі й друзі. Як і більшість хлопців його покоління, у 1989–1990 рр. Сергій

Анатолійович відслужив строкову службу в лавах Радянської Армії. У листопаді 2013-го він за покликом серця приїхав на Євромайдан, де став до лав Самооборони, очоливши 17-ту сотню. У холоді нічних варт і в полум'ї барикадних сутичок він підбадьорював побратимів словами: «Настав наш час для змін, і ніхто, окрім нас, цього не зробить. Але ми повинні це зробити правильно...». Проїшовши до самого кінця буремні події Революції Гідності, у травні поточного року Сергій Анатолійович вступив до новоствореного батальйону «Київ-2».

дожнього ковальства. Лише бачити, прагнути й досягти. – Мамо, Світляк приходив... Він заходив рідко, але кожен його прихід згадувався ще довго. Це завжди було несподівано й неочікувано, без попереджень. Питання про те, чи тато-мама вдома, якось не стояло. Та й навіть, якщо ти не дядько, а Світляк... І з тобою можна лупити в наряди аж до вилясків у вухах, удавати, що ловиш рибу, а насправді шукати шляхів досягнення світової гармонії...».

Завжди веселий і піднесений, відповідальний, чесний і дуже надійний – таким його нині згадують друзі та знайомі. З юних літ Андрій Сергійович брав активну участь у громадській діяльності, останнім часом був помічником депутата Тернопільської обласної ради. Патріотичні переконання, неприйняття насилля й несправедливості привели його на столичний Євромайдан, де він відстояв від початку й до самого кінця, зокрема й у найкровопролитніші дні. А коли на сході України почалася «неоголошена війна» – одним із перших вступив до новоствореного батальйону «Азов», у

лавах якого вуличне прізвисько стало його бойовим позивним. Як нині згадує його мати, Ярослава Степанівна, за час служби син приїжджав додому на три дні й протягом цієї відпустки дуже хвилювався за побратимів, які залишалися у зоні АТО, – казав, що не може сидіти вдома, коли інші воюють... 10 серпня, під час бою за звільнення міста Іловайська, рядовий міліції Дрьомін був тяжко поранений. Ворожий снайпер стріляв у нього кілька разів, дві кулі влучили в захисний шолом, п'ятий постріл був смертельний... Намагаючись врятувати Світляка, дістали поранення ще два бійці «Азову», один із них, давній друг Андрія Сергійовича, рядовий міліції Микола Березовий, невдовзі також загинув... У свої 32 роки Андрій Дрьомін не встиг створити сім'ю. Він був єдиним сином у знаній на Тернопільщині родині вчителів. Вручаючи батькам Світляка орден його сина, голова обласної державної адміністрації Олег Сиротюк зазначив, що пам'ять про відважного патріота надихатиме нові покоління захисників України...

Він сумлінно виконував обов'язки правоохоронця, дуже пишався отриманою ним відзнакою МВС – іменною вогнепальною зброєю. У серпні Сергій Анатолійович був відряджений у Донецьку область, в зону антитерористичної операції. 18 серпня неподалік міс-

лавах якого вуличне прізвисько стало його бойовим позивним. Як нині згадує його мати, Ярослава Степанівна, за час служби син приїжджав додому на три дні й протягом цієї відпустки дуже хвилювався за побратимів, які залишалися у зоні АТО, – казав, що не може сидіти вдома, коли інші воюють... 10 серпня, під час бою за звільнення міста Іловайська, рядовий міліції Дрьомін був тяжко поранений. Ворожий снайпер стріляв у нього кілька разів, дві кулі влучили в захисний шолом, п'ятий постріл був смертельний... Намагаючись врятувати Світляка, дістали поранення ще два бійці «Азову», один із них, давній друг Андрія Сергійовича, рядовий міліції Микола Березовий, невдовзі також загинув... У свої 32 роки Андрій Дрьомін не встиг створити сім'ю. Він був єдиним сином у знаній на Тернопільщині родині вчителів. Вручаючи батькам Світляка орден його сина, голова обласної державної адміністрації Олег Сиротюк зазначив, що пам'ять про відважного патріота надихатиме нові покоління захисників України...

лавах якого вуличне прізвисько стало його бойовим позивним. Як нині згадує його мати, Ярослава Степанівна, за час служби син приїжджав додому на три дні й протягом цієї відпустки дуже хвилювався за побратимів, які залишалися у зоні АТО, – казав, що не може сидіти вдома, коли інші воюють... 10 серпня, під час бою за звільнення міста Іловайська, рядовий міліції Дрьомін був тяжко поранений. Ворожий снайпер стріляв у нього кілька разів, дві кулі влучили в захисний шолом, п'ятий постріл був смертельний... Намагаючись врятувати Світляка, дістали поранення ще два бійці «Азову», один із них, давній друг Андрія Сергійовича, рядовий міліції Микола Березовий, невдовзі також загинув... У свої 32 роки Андрій Дрьомін не встиг створити сім'ю. Він був єдиним сином у знаній на Тернопільщині родині вчителів. Вручаючи батькам Світляка орден його сина, голова обласної державної адміністрації Олег Сиротюк зазначив, що пам'ять про відважного патріота надихатиме нові покоління захисників України...

лавах якого вуличне прізвисько стало його бойовим позивним. Як нині згадує його мати, Ярослава Степанівна, за час служби син приїжджав додому на три дні й протягом цієї відпустки дуже хвилювався за побратимів, які залишалися у зоні АТО, – казав, що не може сидіти вдома, коли інші воюють... 10 серпня, під час бою за звільнення міста Іловайська, рядовий міліції Дрьомін був тяжко поранений. Ворожий снайпер стріляв у нього кілька разів, дві кулі влучили в захисний шолом, п'ятий постріл був смертельний... Намагаючись врятувати Світляка, дістали поранення ще два бійці «Азову», один із них, давній друг Андрія Сергійовича, рядовий міліції Микола Березовий, невдовзі також загинув... У свої 32 роки Андрій Дрьомін не встиг створити сім'ю. Він був єдиним сином у знаній на Тернопільщині родині вчителів. Вручаючи батькам Світляка орден його сина, голова обласної державної адміністрації Олег Сиротюк зазначив, що пам'ять про відважного патріота надихатиме нові покоління захисників України...

лавах якого вуличне прізвисько стало його бойовим позивним. Як нині згадує його мати, Ярослава Степанівна, за час служби син приїжджав додому на три дні й протягом цієї відпустки дуже хвилювався за побратимів, які залишалися у зоні АТО, – казав, що не може сидіти вдома, коли інші воюють... 10 серпня, під час бою за звільнення міста Іловайська, рядовий міліції Дрьомін був тяжко поранений. Ворожий снайпер стріляв у нього кілька разів, дві кулі влучили в захисний шолом, п'ятий постріл був смертельний... Намагаючись врятувати Світляка, дістали поранення ще два бійці «Азову», один із них, давній друг Андрія Сергійовича, рядовий міліції Микола Березовий, невдовзі також загинув... У свої 32 роки Андрій Дрьомін не встиг створити сім'ю. Він був єдиним сином у знаній на Тернопільщині родині вчителів. Вручаючи батькам Світляка орден його сина, голова обласної державної адміністрації Олег Сиротюк зазначив, що пам'ять про відважного патріота надихатиме нові покоління захисників України...

лавах якого вуличне прізвисько стало його бойовим позивним. Як нині згадує його мати, Ярослава Степанівна, за час служби син приїжджав додому на три дні й протягом цієї відпустки дуже хвилювався за побратимів, які залишалися у зоні АТО, – казав, що не може сидіти вдома, коли інші воюють... 10 серпня, під час бою за звільнення міста Іловайська, рядовий міліції Дрьомін був тяжко поранений. Ворожий снайпер стріляв у нього кілька разів, дві кулі влучили в захисний шолом, п'ятий постріл був смертельний... Намагаючись врятувати Світляка, дістали поранення ще два бійці «Азову», один із них, давній друг Андрія Сергійовича, рядовий міліції Микола Березовий, невдовзі також загинув... У свої 32 роки Андрій Дрьомін не встиг створити сім'ю. Він був єдиним сином у знаній на Тернопільщині родині вчителів. Вручаючи батькам Світляка орден його сина, голова обласної державної адміністрації Олег Сиротюк зазначив, що пам'ять про відважного патріота надихатиме нові покоління захисників України...

Невдовзі після перемоги Революції Гідності тисячі свідомих громадян України стали до лав добровольчих формувань МВС: батальйонів патрульної служби міліції особливого призначення (БПСМОП) та резервних підрозділів Національної гвардії України. Ці люди наділи погони правоохоронців (найчастіше – рядових міліції та солдатів резерву) зовсім не заради кар'єри, пільг чи матеріальних благ – у такий спосіб вони стали на захист рідної держави, заради якої віддавали й далі віддають і час, і сили, і навіть власні кошти. А десяткам із них, на жаль, судилося принести за Україну найвищу жертву, поклавши життя під час антитерористичної операції на теренах Донбасу. Ми розповімо про кількох із полеглих героїв, посмертно відзначених державними нагородами.

Указом Президента України від 21 серпня 2014 р. міліціонер БПСМОП «Львів» ГУМВС України у Львівській області молодший сержант міліції Володимир Попович нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

«Він мріяв служити в міліції...» – із сумом згадують нині рідні про 25-річного жителя села Монастирець Жидачівського району Львівщини Володимира Васильовича Поповича. У короткій біографії зовсім молодого людини – лише кілька рядків, зокрема про закінчення в 2009 році Надвірнянського коледжу Національного транспортного університету та проходження строкової служби у Збройних силах. Щойно дізна-

Указом Президента України від 8 вересня 2014 р. кулеметник 2-го резервного батальйону Національної гвардії солдат резерву Артур Гулик нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

«Він мріяв служити в міліції...» – із сумом згадують нині рідні про 25-річного жителя села Монастирець Жидачівського району Львівщини Володимира Васильовича Поповича. У короткій біографії зовсім молодого людини – лише кілька рядків, зокрема про закінчення в 2009 році Надвірнянського коледжу Національного транспортного університету та проходження строкової служби у Збройних силах. Щойно дізна-

впий про початок формування батальйону «Львів», Володимир вступив до його лав, ще під час проходження початкової підготовки виявивши себе сумлінним і мужнім правоохоронцем. За словами бойових побратимів, починаючи з липня, Володимир разом з іншими бійцями «Львова» брав участь у зачистці від злочинців Лисичанська, охороні в місті громадського порядку й відновленні мирного життя, ніс службу на блокпостах, які контролювали дороги Луганщини. 16 серпня групу міліціонерів,

могли – він буде тихо вдячний. Не можеш – він ніколи не зателефонує й не нагадає... Він був непомигний...» – згадувала про нього одна з активісток Діана Макарова, яка добре знала цю скромну людину. Дещо іншим бачили Артура його бойові побратими – у районі АТО він виявив себе як вмілий розвідник, відважний і самовідданий борець, надійний товариш, з яким легко було розділяти і небезпеку бою, і труднощі польового побуту. А потім солдат резерву Гулик звершив справжній подвиг, на очах у побратимів обстрілюючи з гранатомета ворожий танк – один із двох, які спробували після сильного мінометного обстрілу розчавити блокпост Нацгвардії під Слов'янськом, у районі селища Мирного. Рятуючи однополчан, сам він не вберігся, діставши смертельне осколкове поранення. Того страшного дня, крім Артура, ніхто із гвардійців його підрозділу не загинув... Ми пам'ятаємо... Підготував Сергій КОВАЛЕНКО, «Моменти»

що вирушила на операцію з зачистки села Кримського, що між Лисичанськом і Луганськом, зненацька обстріляли бойовики. Під градом куль, що летіли з двох боків, обливаючись кров'ю, впали троє бійців, інші львів'яни, від-

стрілюючись, негайно евакуювали поранених до лікарні Лисичанська, де їм зробили термінові операції. На жаль, попри зусилля медиків, молодший сержант міліції Попович, який дістав найтяжчі поранення, помер... «Золотий був хлопець. Ніколи не скаржився...» – говорили про нього колеги під час церемонії поховання, в якій взяли участь сотні земляків покійного, зокрема жителі сусідніх сіл і районів та представники всіх підрозділів міліції Львівщини на чолі з очільником обласного ГУМВС Дмитром Загарією. Як зазначили бойові побратими, вони встановили особи терористів, які вчинили зухвалий напад, і докладуть усіх зусиль, щоб злочинці були заслужено покарані.